

Sygn. akt III AUa 943/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Kwaśniak

Protokolant: Małgorzata Soczówka

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2023 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV U 110/22,

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1, o tyle, że przyznaje odwołującemu S. W. prawo do emerytury pomostowej od dnia 19 marca 2022 roku,

II. nie obciąża S. W. obowiązkiem zwrotu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., kosztów postępowania apelacyjnego.

Krzysztof Kwaśniak

III AUa 943/22

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnowie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2022 r., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 31 grudnia 2021 r., nr (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. W. prawo do emerytury pomostowej od dnia 18 marca 2022 roku oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. Ponadto zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz odwołującego S. W. kwotę 180 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy wskazał, iż decyzją z dnia 31 grudnia 2021 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 4 i art. 49 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 grudnia

2021 r., odmówił S. W. przyznania prawa do emerytury pomostowej, ponieważ wnioskodawca po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac

w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, wynoszącego co najmniej 15 lat (tj. z powołaniem się na nowe wykazy prac wymienione odpowiednio w załączniku nr 1 lub nr 2 ustawy o emeryturach pomostowych) oraz nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Decyzja ta została zaskarżona odwołaniem przez S. W., który domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury pomostowej oraz zasądzenia na swoją rzecz od strony przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, wynoszący co najmniej 15 lat, po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał takie prace, a ponadto rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący S. W., urodzony w dniu (...), w dniu (...) 2021 r. osiągnął 60 lat życia.

W dniu 1 grudnia 2021 r. ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o emeryturę pomostową. Wnioskodawca wykazał w postępowaniu przed ZUS ogólny staż pracy w wymiarze 31 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 2 lat i 4 dni okresów nieskładkowych, co daje łącznie 33 lata, 10 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a ponadto staż pracy w szczególnych warunkach / charakterze w wymiarze 18 lat, 5 miesięcy i 12 dni.

Sąd Okręgowy w postępowaniu pierwszo instancyjnym ustalił następujący stan faktyczny. Od 1 lipca 2007 r. do 30 września 2012 r. S. W. pracował w (...) S.A. w T. stale i w pełnym wymiarze godzin w charakterze bitumiarza - robotnika drogowego. W tym czasie, zajmował się rozkładaniem masy bitumicznej na gorąco. Masa bitumiczna to asfalt o temperaturze 150-180 stopni C.. B. wykonywali nowe nawierzchnie na drogach i remontowali drogi istniejące. Masa bitumiczna pochodziła z maszyny, zaś bitumiarze ręcznie przy pomocy łopaty uzupełniali ubytki, które zostawiła maszyna. Odwołujący układał masę bitumiczną przy zatokach autobusowych w tych miejscach, gdzie specjalna maszyna tzw. rozścielacz nie mogła tego zrobić. Obrabiał ręcznie miejsca wokół studzienki kanalizacyjnej i kratki ściekowej, ponieważ tego też nie mógł zrobić rozścielacz. Wyrównywał masę bitumiczną, w szczególności ubytki, które powstały po pracy rozścielacza. Wymagało to chodzenia po gorącej masie oraz pracy z użyciem łopaty i grabek. Podstawowym narzędziem pracy odwołującego jako bitumiarza była łopata. Odwołujący pracował ręcznie. Do obsługi maszyny zatrudniony był inny pracownik. Odwołującemu przysługiwała odzież ochronna, tj. specjalne buty i mundur. Odwołującemu wypłacano dodatek za pracę w szczególnych warunkach. W dniu 18 marca 2022 r. odwołujący rozwiązał stosunek pracy łączący go z (...) Spółką z o.o. w C.. Stan faktyczny w sprawie Sąd pierwszej instancji ustalił w oparciu o dowody dokumentów oraz zeznania świadków i odwołującego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie wskazując, iż kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący S. W. spełnia warunki do przyznania mu prawa do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1924 ze zm.). Odmawiając ubezpieczonemu przyznania prawa do tego świadczenia ZUS wskazał, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 4 i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Następnie Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż emerytury pomostowe zostały wprowadzone do polskiego prawa przez wymienioną wyżej ustawę, która weszła w życie 1 stycznia 2009 r. i dotyczą

ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.). Zastąpiły one emerytury w niższym wieku przyznawane na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze. Prawo do tego świadczenia było nabywane z reguły w niższym niż wiek emerytalny wieku pod warunkiem wykazania piętnastoletniego okresu zatrudnienia

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Cechą charakterystyczną emerytur pomostowych jest ich przejściowy charakter. Zgodnie bowiem z art. 16 ustawy, prawo do tego świadczenia ustaje nie tylko z dniem śmierci uprawnionego, ale również z dniem poprzedzającym dzień nabycia prawa do emerytury w wieku powszechnym. Za pracownika według ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r.

o emeryturach pomostowych uważa się ubezpieczonego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1, 2a i ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, podlegającego ubezpieczeniu emerytalnemu

z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a także ubezpieczonego, który przed dniem wejścia w życie ustawy z tytułu takiej pracy podlegał ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu (art. 2 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych). Jak stanowi przepis art. 3 ust. 1 tej ustawy, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które

z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego,

w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Jak zaś wynika

z art. 3 ust. 3 powołanej ustawy, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach i prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace o których mowa w ust. 1 i 3 (art. 3 ust. 4 i 5 ustawy). Warunki nabywania prawa do emerytury pomostowej określa art. 4 ustawy, według którego prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;

2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;

4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9

i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32

i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; oraz

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do emerytury w niższym wieku emerytalnym, zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wymienione zostały w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Następnie Sąd pierwszej instancji odwołał się do wyroku z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. I UK 448/12 (LEX nr 1396383), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że z wykładni art. 4 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych wynika obowiązek zaliczania do okresów pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze także zatrudnienia w takich warunkach

w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. Artykuł ten zawiera dodatkowe warunki, aby praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz po dniu 31 grudnia 2008 r., jednak nie określa ram czasowych odnośnie stażu 15 lat pracy w tych warunkach. Ten okres 15 lat może więc dotyczyć całego okresu ubezpieczenia, jednak co najmniej jeden miesiąc musi przypadać przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz jeden miesiąc po dniu 31 grudnia 2008 r. Stosownie zaś do treści art. 49 powołanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12; oraz

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub

w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku, kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze

(art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy, brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie)

i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Według Sądu Okręgowego przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący spełnia przesłanki warunkujące prawo do emerytury pomostowej, albowiem

w oparciu o dokumenty oraz zeznania świadków i odwołującego Sąd pierwszej instancji ustalił, że od 1 lipca 2007 r. do 30 września 2012 r. r. S. W. pracował w (...) S.A. stale i w pełnym wymiarze godzin w charakterze bitumiarza - robotnika drogowego. W tym czasie, zajmował się rozkładaniem masy bitumicznej na gorąco. Praca taka wymieniona została w Dziale IX, zatytułowanym:

„W gospodarce komunalnej”, pod poz. 5 (prace bitumiarzy i przy produkcji asfaltobetonu) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a ponadto w Załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, stanowiącym Wykaz prac

w szczególnych warunkach, pod poz. 31 (prace przy ręcznym układaniu na gorąco nawierzchni z mieszanek mineralno-bitumicznych). Odwołujący spełnia zatem przesłankę z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Odwołujący wykazał ponadto, że z dniem 18 marca 2022 r. rozwiązał stosunek pracy łączący go z (...) Spółką z o.o.

w C., przedkładając w toku postępowania sądowego w dniu 28 marca 2022 r. świadectwo pracy z dnia 18 marca 2022 r., okoliczność tę dokumentując. Sąd Okręgowy wskazuje przy tym, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z utrwalonym w judykaturze i literaturze przedmiotu stanowiskiem, nie obowiązuje wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c. zasada orzekania według stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy. Oceny prawidłowości i legalności decyzji dokonuje się według stanu rzeczy z chwili jej wydania. Tym samym co do zasady kwestię spełnienia przesłanek warunkujących nabycie prawa do świadczenia należy rozważać według stanu - faktycznego i prawnego - z daty wydania kontrolowanej decyzji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednak, że zasada ta nie ma charakteru absolutnego. Ma ona uzasadnienie tylko wtedy, kiedy odwołanie się do art. 316 § 1 k.p.c. wypaczałoby charakter postępowania

w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i prowadziłoby do jaskrawego pominięcia odrębności tego postępowania poprzez całkowite pozbawienie znaczenia postępowania administracyjnego poprzedzającego postępowanie sądowe. Niebezpieczeństwa takiego nie ma jedynie w sytuacji, kiedy spełnienie się ostatniej

z przesłanek prawa do świadczenia w trakcie postępowania sądowego jest oczywiste i na tyle pewne, że w zasadzie nie może być kwestionowane przez organ rentowy. Typowym przykładem tego rodzaju sytuacji może być osiągnięcie przez wnioskodawcę określonego wieku uprawniającego do świadczenia wkrótce po wydaniu zaskarżonej decyzji. Wydanie w takiej sytuacji wyroku prowadzi do swoistego „skrócenia procedury” i jest podyktowane względami ekonomii procesowej. Eliminuje konieczność wystąpienia do organu rentowego przez osobę uprawnioną

z kolejnym - tym razem zasadnym - wnioskiem o świadczenie niewątpliwie należne. To samo należy odnieść do rozwiązania stosunku pracy w pracodawcę. Na zakończenie Sąd pierwszej instancji wyjaśnia, iż przepis art. 4 pkt 7 ustawy

o emeryturach pomostowych uchylony został przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2022 r. o zmianie ustawy o emeryturach pomostowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r. poz. 755), która weszła w życie z dniem 20 kwietnia 2022 r. Zgodnie z treścią art. 5 powołanej ustawy, do postępowań wszczętych na podstawie art. 24 ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych wydaniem decyzji prawomocnej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 28 ust. 1a i 1b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Wskazać jednocześnie należy, że zgodnie z treścią art. 3 Kodeksu cywilnego, ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu. Odwołujący spełnia zatem wszystkie przesłanki warunkujące prawo do emerytury pomostowej określone treścią art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. O tym, że pracownik spełnia lub nie spełnia warunku do nabycia prawa do emerytury pomostowej, nie może rozstrzygać wpis do ewidencji, o której mowa w art. 41 ust. 4 pkt 2 ustawy z 2008 r.

o emeryturach pomostowych, ani decyzja administracyjna organów Państwowej Inspekcji Pracy, wydana na podstawie art. 11a ustawy z 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy. Fakt, że płatnik składnik, mimo obowiązku nałożonego w art. 51 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, nie wystawia stosowanego zaświadczenia o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, nie uniemożliwia przyznania emerytury pomostowej.

Powyższe determinuje według Sądu Okręgowego, że ubezpieczony spełnia przesłankę do przyznania prawa do emerytury pomostowej. Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu emeryturę pomostową od 18 marca 2022 r., tj. od dnia, w którym odwołujący rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku. Ponieważ odwołujący zgodnie ze zmodyfikowanym żądaniem przedstawionym na rozprawie domagał się przyznania emerytury pomostowej od dnia 1.12.2021 roku tj. od daty złożenia wniosku, to w tym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu, bowiem w tej dacie nie została spełniona przesłanka nabycia prawa do emerytury pomostowej

w postaci rozwiązania stosunku pracy, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd pierwszej instancji rozstrzygnął w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 98 § 1-3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zasadzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz S. W. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, Sąd Okręgowy miał na uwadze § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, zaskarżając wyrok w części dotyczącej daty nabycia przez S. W. prawa do emerytury pomostowej. Apelująca wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury pomostowej od dnia 19 marca 2022 roku oraz zasądzenie od odwołującego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, zarzucił naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 15 ustawy z dnia 9 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie przez Sąd Okręgowy, iż emerytura pomostowa wnioskodawcy winna być przyznana od dnia 18 marca 2022 roku, to jest od dnia w którym S. W. rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą, podczas gdy emerytura powinna być przyznana od dnia następnego tj. od 19 marca 2022 roku.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie podważa ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał także prawidłowej subsumcji stanu faktycznego pod określone normy prawne uznając, iż zasadne jest stanowisko odwołującego w zakresie prawa do emerytury pomostowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, we wskazanym wyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza normy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikającej z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak i kwalifikacji prawnej. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne (art. 387 § 2¹ k.p.c.). Sprawia to, że nie zachodzi w tej sytuacji potrzeba szczegółowego ich powtarzania (wyrok SN z 12.01.1999 r., sygn. akt I PKN 21/98). Powyższe determinuje także fakt, iż orzeczenie Sądu pierwszej instancji nie zostało zaskarżone co do rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa odwołującego do emerytury pomostowej a jedynie co do daty nabycia tego prawa przez S. W..

Jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego, apelacja organu rentowego jest zasadna albowiem Sąd Okręgowy dokonał ustalenia daty nabycia przez S. W. prawa do emerytury pomostowej na ostatni dzień zatrudnienia odwołującego w (...) Sp. z o.o. w C.. W tym miejscu należałoby się odwołać do sposobu obliczania terminu wskazanego w przepisach kodeksu cywilnego. Zgodnie z nimi termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia. Jeśli termin jest oznaczony konkretną datą końcową, to upływa on z końcem tego dnia. Odwołujący w dniu 18 marca 2022 roku zakończył stosunek pracy (świadcstwo pracy, k.52). W tym stanie rzeczy, kierując się wykładnią językową i funkcjonalną art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie może budzić wątpliwości, iż skoro S. W. spełniał wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury pomostowej to tym samym powstało po jego stronie prawo do przedmiotowego świadczenia. Skoro zaś z wnioskiem o to świadczenie wystąpił 1 grudnia 2021 roku to stosownie do treści art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do tego świadczenia nabył od dnia 19 marca 2022 roku albowiem w dniu 18 marca 2022 roku pozostawał jeszcze w zatrudnieniu.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji uznając zasadność apelacji. Zaś o kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 102 k.p.c. mając na względzie, że organ rentowy co do zasady uległ ze swoim stanowiskiem zawartym w zaskarżonej decyzji a apelacja dotyczyła jedynie części wyroku z zakresie ustalenia daty i obejmowała zaledwie jeden dzień.

(...)